

Fra Mario opet zajedno s Karasevcima!

joi, 02 august 2012

{xtypo_quote}Živimo u vremenu koje nasuprot katoli koj vjeri nije uvijek prijateljski raspoloženo.
{/xtypo_quote}

Ima katkad neprihvatanja i izrugivanja onoga što je nama kršćanima sveto – u privatnom i javnom životu, tako er na filmu, radiju i televiziji kao i u elektroni kim medijima. Postoji prije svega prokršćanska ravnodušnost i nezainteresiranost oko religioznih stvari, posebice oko istina kršćanske vjere. Naravno, ima tako er – Bogu hvala – tamo gdje bi se ovjek najmanje nadao, npr. me u mladim ljudima, radosne otvorenosti za Boga i njegovu poruku, koju Crkva naviješta.

Možda je do vrijeme da ponovno oživimo pu ke misije koje su bile obljubljene –ezdesetih godina dvadesetoga stolje a. Dvojica ili trojica misionara dolazila su kroz jedan tjedan u župu. Dnevno je bila „misijska propovijed“, ispovijedi, ku ni posjeti, vjerski razgovori; sve je to trebalo doprinijeti ponovnom bu enju i upoznavanju vjere. I to je mnogostruko uspijevalo.

Nakon toga je do vrijeme kada se smatralo da to više nije potrebno. Punoljetni, odrasli kršćani ne trebaju više takve impulse, mislilo se. U me uvremenu su se stvari izmijenile. Znanje o vjeri je dramati no opalo, religiozna praksa barem u Evropi je u nazadovanju. U isto vrijeme raste ežnja za smislom, traženje orijentacije.

U takvim vremenima budi se uvijek iznova nova svijest za izvorom, za po ecima. Djela Apostolska u Bibliji, u Novom zavjetu daju nam izvješće o po ecima Crkve. Ono što je po elo na Duhove i uskoro dovelo do utemeljenja kršćanskih zajednica u cijelom tadašnjem svijetu, ide i danas. Djela apostolska se pišu i danas, u 2012. godini.

Pravi po etak u inio je Isus. On je poslao prve glasnike svoje poruke. Oni nemaju nalog od samih sebe. Poslani su od Isusa. Oni ne naviještaju same sebe, nego Isusa. On ih ne šalje same. Oni ne trebaju biti pojedina ni borci. Trebaju biti barem dvojica na putu. Važno za danas: sam ne mogu biti kršćanin. Bezuvjetno trebam zajednicu u vjeri!

Isus im daje pravu opremu za put: ni novac, ni hranu, ali zato vlast nad zlim silama, nad ne istim dusima. Taj redoslijed moramo uvijek iznova u iti. Naravno da Crkva treba novac kao i svi mi. Ali to ne smije zauzimati prvo mjesto. Prve „pu ke misije“ apostola bile su vrlo uspješne.

Nama se ini da se to ne uklapa u našu sliku svijeta. Tako mislimo mi. A ipak i u našem vremenu ima mnogo ljudskih nevolja, mnogo unutarnjih i

vanjskih nesloboda i ovisnosti, koje mogu imati posla s “ne istim
dusima”. Može se misliti na fenomen okultizma, na porast brutalnog
nasilja, na fenomene neumjerenih strasti svake vrste kao što su alkohol,
materijalne opsjednutosti – ne upu uje li nas sve to, da mislimo,
kako i danas ima nevolja i robovanja ovjeka zbog “ne istih duhova” i da
je Isus Krist imao pravo kad je opunomoio apostole i njihove
nasljednike da upravo te duhove protjeruju kroz rije i molitvu?

Pozvani smo u našim srcima obnoviti spremnost vjere. Vjerovati i i u
crkvu je više nego lijepa tradicija od koje se ne želimo udaljiti. Treba
unutarnje osvjedo enje. Sveta Majka Božja poziva nas da se dademo
voditi od njezine ruke prema izvorima života, koji nam se otvaraju u
Rije i Božjoj i u sakramentima Crkve. Na nama je ho emo li to vrijeme
milosti koristiti i ljubav Božju prihvatiti ili ne!

Dr. theol. Davor Lucacela